

KYLILTÄ

Elisa Torvinen on käynyt itse aikanaan saman koulun, jota hän nyt johtaa.

Melkein kotona Anna Tapiolla

Elisa Torvinen ei tullut Anna Tapiion kouluun ensi kertaa astuessaan rehtorin tehtävään. Hän on itse käynyt saman koulun, vaikka sen nimi oli siihen aikaan Aitoon kotitalouskeskikoulu.

Silloin koululla oli maatila ja iso puutarha, tuotteita myytiin paljon koulun ulkopuolelle ja järjestettiin tilauksesta kaikenlaisia juhlia. Ammatillisilla aineilla oli paljon tilaa opetusohjelmassa.

Elisa Torvinen on Pälkäneeltä kotoisin, Kukkolan tyttöjä. Isä oli Luopioisista ja äiti Pälkäneeltä. Aitoo on siinä välissä, melkein kotona. Hänelle oli luontevaa tulla tuttuun toimintaympäristöön.

Hän valmistui aikanaan käsi- ja taideteollisuusopettajaksi ja Helsingin yliopistosta kasvatustieteen maisteriksi, ja työskenteli ensin Helsingin käsi- ja taideteollisuusyhdistyksessä ja sen jälkeen luokanopettajaliiton toiminnanjohtajana.

– Anna Tapio on ollut varmasti raskain työpaikkani mutta myös mieluisin. Nämä kuusitoista vuotta ovat menneet käsittämättömän nopeasti, hän sanoo.

Hän toteaa, ettei vanheneminen omassa elämässä tunnu miltyään, koska sitä ei edes huomaa.

– Toiset sen huomaavat, en minä, paitsi katsomalla peiliin, hän nauraa.

Vakavammin hän huomauttaa, että vanheneminen

tarkoittaa entistä parempaa huolenpitoa omasta kunnosta ja jaksamisesta. Liikkuminen on entistä tärkeämpää.

Kotona hänellä on hyvä liikkuntakaveri, sileäkarvainen noutaja **Kumu**, joka pitää huolen siitä, että ulos lähdetään joka säällä. Kumu on perheen järjestyksessä kolmas koira, vasta puolentoista vuoden ikäinen ja hyvin iloinen ja ystävällinen.

– Pidän erityisen paljon metsässä liikkumisesta, ja koiran kanssa uskallan lähteä sinne pimeälläkin, jos en valoisaan aikaan ehdi, Elisa Torvinen kertoo.

Kirsi Huotari puolestaan on tullut Anna Tapiolle ja pälkäneläiseksi Varsinais-Suomesta asti. Hän on kotoisin Halikosta, joka kuuluu nykyisin

Salon kaupunkiin. Neljännesvuosisadassa hän on kuitenkin kotiutunut Anna Tapiolle ja Pälkäneelle eikä halua lähteä pois.

– Tulin vain hetkeksi kokeilemaan, että minkälaista täällä olisi. Paikka oli mielenkiintoinen, silloin 1980-luvulla aika erilainen kuin nyt, päiväoppilaita ei ollut ollenkaan ja maatila oli toiminnassa. Aika on kulunut niin että raps vaan, ja vasta kun katson taaksepäin, huomaan että olen ollutkin täällä kauan, hän kertoo.

Työtä on välillä hirveästi, mutta koululle on mukava tulla aamuisin.

– Kaikki oppilaat tuntevat

ja tervehtivät. On mukava työskennellä nuorten keskeillä, ja työn parhaita puolia on vaihtelevuus. Aamulla ei tiedä, mitä päivä tuo tullessaan: usein huomaa ilta-päivällä puurtaneensa koko päivän aivan eri asioita kuin oli suunnitellut. Kesäaikana ilman oppilaita on rauhallisempaa, mutta ajan mittaan se kävisi tylsäksi, hän arve-

lee.

Vapaa-ajallaan hän harrastaa jumppaa ja muuta liikuntaa, mielellään myös lukemista, sen mitä ehtii. Ei hänkään ole ehtinyt sen kummemmin miettiä, mitä on elää viisikymppisenä.

– Tässä vasta tunnustellaan, että minkälaista se on...

SHL ULLA SIREN

Kirsi Huotari on nähnyt koulun elämää 1980-luvulta asti. 13/2023/124